

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Apollonio Episcopo. 198.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

naturæ obliuionem quodâmodo affert, atque extra ipsius terminos iaculatur. Quod si quis socordiam extinxerit, rectas cogitationes, quæ & ius, & iudicium confirmet, pullulantes statim conspiciet.

Apollonio Episcopo. 198.

Diuinissimum, ô vir erudite, Patris Verbum, diuinam quoque suam prædicationem Regnû appellat, utpote cælorum regnum parturiens. Simile est regnum cælorum grano sinapis, quod minus quidem est omnibus seminibus, cum autem creuerit, maior est omnibus oleribus: Quod autem ait, hanc sententiam habet: Ex parua (viles enim dictiones sunt) in eam magnitudinem excrefcit, ut omni Gentilium eruditioni ac sapientiæ obscuritatem afferrat. Quod etiam contigit. Attico enim lepore manans error, atque acriter argumentans, sermonis rusticitate laboranti veritati cessit.

Hermogeni Episcopo. 199.

Meritò quidem Tomacharis, ô improborum odij delubrum, quod is qui per impietatis antiphrafin, ut ais, seipsum Eusebium appellauit (neque enim ab initio id ei nomen erat) vilem aliquam rem & protritam Sacerdotiû esse arbitratus, illud quoque iis, qui eadem quæ ipse flagitia perpetrant, tribuere non veretur, iisque, qui omni honoris genere digni sunt, expulsis, eos, qui ne in laicorum quidê classe ac numero censeri merentur, ad venerandum altare subuehit, ac duplici nomine ipsum, quantum in se est, contumelia & dedecore afficiens, nempe, quod & dignos arceat, & indignos in sacrum ordinem ascribat. Verùm illud scito, non semper id latûrum oculum illum rerum omnium inspectorem, qui nunc quidem pro sua bonitate, lenitate, ac patientia utitur, postea autem graues huius criminis pœnas ab eo expeter.

φύσας ὁ θεοσκευάζει, καὶ ἕω τῆς ὄρων αὐτῆς ἀκοπίζει εἰ δὲ τις πλὴν βαθυμίαν σβέσσει, εὐθὺς βλαστάνοις ὄλεται τῶν ὀρθῶν λογισμῶν, τῶν καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὴν κελσὶν ἐξελίξει.

Ἀπολλωνίῳ ἑπισκόπῳ. 198.

Ὁ θεότατος, ὁ σοφὲς, τὸ πατρὸς λόγος, καὶ τὸ θεῖον ἑαυτῷ κήρυγμα βασιλείαν καλεῖ, ὡς ἄδῃνοι πλὴν τῆς οὐρανῶν βασιλείαν ὁμοία γὰρ ἔστιν ἡ βασιλεία τῆς οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὁ μικρότερον μὲν ἔστι πάντων τῶν σπερμάτων, ὅταν δὲ αὐξηθῆ, μείζον τῆς λαχάνων γίνεται. ὁ δὲ λέγει, ποιῶ τὸν ἔστιν, ὅτι ἀπὸ μικροῦ, εὐτελεῖς γὰρ αἱ λέξεις, τοσούτον αὐξηθῆσεται, ὡς πᾶσαν ἐλληνικὴν ἀποκρύψαι σοφίαν ὅσαρ οὐδὲ καὶ ἐγένετο. ἀκκίχιστα γὰρ ἡ πλάνη, καὶ δεινῶς συλλογισμῶν ἀχροικισμῶν τῆ ἀληθεία παρεχόμενα.

Ἐρμολόγιῳ ἑπισκόπῳ. 199.

Εἰκότως μὲν ἀγαπακτεῖς, μισοποιήσιας τέμνος, ἐπειδὴ ἡσὲν ὁ χεῖ ἀντίφραση, ὡς φησ, τῆς ἀσεβείας Εὐσέβιον ἑαυτὸν καλεῖσας. ὁ δὲ γὰρ τὸτο εἶχει ἐξ ἀρχῆς τοῦ ὀνόμα, Φαῦλον τι καὶ πεπατημένον πρῶτον πλὴν ἱερῶσιν ἡγασμένους, καὶ τοῖς τὰ αὐτὰ αὐτῶ δρωσίν, ταῖς πλὴν μέμειντο λμῶν, τῶν μὲν πάσης πμῆς ἀξίως ἐξοφραλίζων. τῶν δὲ μὲν ἐν λαοῦ τάξει τελειν δικάμεις, εἰς τὸ σεπτόν ἡυσιαστέλιον ἀνάγων. καὶ διπλῆ τῶτο, τόκε εἰς αὐτὸν ἦσαν χαθυβρίζων, τῶ τε τῶν ἀξίως ἀπείργειν, τῶ τε τοῦ ἀναξίως ἐγκλείειν. ἀλλ' ἴσθι, ὅτι οὐκ οἶσθ' ταῦτα εἰς τέλος ὁ πανεπέτης ὀφθαλμῶν, ὁ νῦν μὲν δὲ ἰσχυρότητα μακροθυμῆς, ὑπερον δὲ σφοδρα ταύτας αὐτὸν ἀπαμῆσται δίκας.

Τῶ